

ling af Sagen, ved Slutningen af 3dje Behandling, hvor Lovforslaget i sin Helhed foreligger, at man saa indlader sig paa de enkelte Paragraffer, fremsætter individuelle Meninger, til Dels ogsaa ligefremme Rettelser for slet ikke at tale om Redaktionsændringer — det kan umulig være Meningen. Og jeg synes just heller ikke, at det er saa heldigt, at man derefter ender med at sige: nu kan Lovforslaget jo gaa over til det andet Ting, jeg haaber, at det der vil blive forandret. Det er for øvrigt en Udtaalelse, jeg har hørt ikke alene af det ærede Medlem, men ogsaa før i Dag af andre ærede Medlemmer, og jeg kan ikke nægte, at hver Gang jeg hører den, sturrer den i mit Øre, det var dog naturligere, at det ene Ting ikke sendte et Lovforslag over til det andet, før det var saa godt, som det efter Tingets Mening burde være; hvorledes dets videre Gang da bliver, er en anden Sag. Men dette, at sende et Forslag over med adskillige Utilfredshedsyttringer og Behudelse af Ændringer, som haabes, synes jeg ikke, er heldigt. Smidleriid, som jeg nævnte, det er ikke alene det ærede Medlem, men der er ogsaa mange andre ærede Medlemmer, som gøre sig skyldige heri.

S. Chr. Hansen: Jeg kan ikke stemme for dette Forslag.

Jeg skal tillade mig i den Anledning at fremkomme med nogle faa Bemærkninger. Foruden de Betænkeligheder, min ærede Sidemand (M. Hansen) var Tolk for under anden Behandling, og som jeg har fælles med ham, har jeg forskellige andre Betænkeligheder med Hensyn til Forslagets Hensigtsmæssighed. Naar dette Forslag ophøjes til Lov, naar Jagttegn indføres, naar Søndagsjagten og Nattejagten forbydes, naar Fredningsbestemmelserne rettes, saaledes som det her er Tilfældet, naar der etableres offentlig Baataale af Jorseejere mod Jagtloven, naar Straffebestemmelserne stærkes, saaledes som det her sker, vil det uden Tvivl have til Følge, at den Vildtbestand, der for en meget væsentlig Del søger sin Næring paa vore dyrkede Mark- og Havearealer, forøges i en meget betydelig Grad, og jeg tror, det vil være uheldigt i flere Henseender. For det første vil det være urimeligt for ikke at sige uretfærdigt over for den store Masse Agerbrugere og Havedyrkere, der ikke tillige ere Jægere, idet der derved paatvinges dem at yde Næring til en større Dyrbestand, hvis Eksistens de ikke have nogen Fordel eller Interesse af. Ved Behandlingen af Jagtlovgivningen maa der drages bestemte Grænser mellem Jordbrugere og Jægere, thi deres Interesser ere i Hæg-

len hinanden modsatte. En Forøgelse af Vildtbestanden er en forøget Indtægt for Jægerne, men en forøget Udelse for Jordbrugerne. Naar vi her ved et Forslag som dette udvide det efter min Mening allerede alt for store Privilegium til at jage paa Jordbrugernes Befoltning, er jeg noget i Tvivl, om man holder sig i tilbørlig Afstand fra Grænserne for Ejendomsretten. Loven om Mark- og Befred værner Ejendomsretten paa den Maade, at den hjemler den ene Jordbruger Ret til at faa fuld Erstatning for den Skade og de Ulemper, den andens Dyr paaføre hans Jordbrug, og hjemler endogsaa Ret til i visse Tilfælde at dræbe Dyret, naar han ikke kan fange det, men over for Jægerens Dyr, om jeg saa maa kalde dem, bliver han straffet, dersom han dræber dem i Fredningstiden, og der er selvfølgelig aldrig Tale om Erstatning for den Skade, Vildtet forarsager Jordbrugeren. Det forekommer mig derfor ubilligt at udvide dette Privilegium, og jeg finder, at Ubilligheden er saa meget større, som Jordbrugeren tvinges til at yde Bidrag til en Konfurrence paa hans eget Rodmarked, der maatte ikke er ganske ubetydelig. Det er en Kendsgerning, at Rodpriserne her paa Kjøbenhavns Torv efter flere Dages heldig og god Jagt, s. Eks. naar der er kommen Sporsue, ere faldne ikke umærkeligt, og naar det er Tilfældet under den nugældende Jagtlov, tror jeg, at det vil blive Tilfældet i endnu højere Grad under den Jagtlov, som vil komme frem efter det foreliggende Forslag. Og i nationaløkonomisk Henseende forekommer det mig, at Forslaget maa være et Tilbagestrid, om end kun et lille, saa dog maatte et Tilbagestrid, som ikke ganske tør lades ude af Betragtning. Det er almindelig erkendt, at Produktionen af Rod med vore almindelige Husdyr kun betaler sig temmelig tarveligt, men er det Tilfældet, vil det sikkert, nationaløkonomisk set, stille sig meget uheldigt med Produktionen af Vildt. Ved den første Produktion har man Videnstaben som Vejleder, der bygger man paa Resultatet af mange Aars Forsøg og Erfaring, der er man i Stand til at regulere og kontrollere baade Opdræt og Ernæring paa den bedste Maade. Naar det desuagtet ikke giver andre Resultater i økonomisk Henseende, end Tilfældet er, er det vist temmelig sikkert, at Produktionen af Vildt, nationaløkonomisk set, er en Værdi af negativ Natur. Det er muligt, at vi have Raad til en saadan Flothed paa dette Omraade, det tør jeg ikke nægte, men jeg har ikke en saa tillidsfuld Tro til vort Samfunds økonomiske Evne som saa mange andre,